

Μά όπως εγώ θρηνώ τώρα για σένα,
Έτσι του κάθε περαστή κ' ή μάννα να θρηνήση.

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Σώπαινε! σώπαινε! γιατί μπορεί ή κατάρρα
Νά πιάση κι άδικα να πάη το χτίσιμό σου.

Β' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μάννα είσαι και πονείς; λυπήσου τις μαννάδες.

ΦΛΩΡΟΣ

Τό θάνατο χαρούμενη θέλετε νάβρη
Χωρίς να νοιώθετε μέσ στην καρδιά σας πόνο
Για τίτιον άδικο χαμό. Δικά σας όλα!

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

Πικρά κι άκράτητα άπ' τά μάτια
Χυθήτε, δάκρυα μου, χυθήτε·
Κι όσοι άπ' τό ρέμα θά περνάτε
Τήν πίκρα μου να βρήτε.

ΜΑΘΙΟΣ

Φτάνει ή κατάρρα! Γύρισε τά λόγια. Δές μας
Πώς τρέμουμε μπρός στη θωριά σου ως νάσαι Λάμια.

ΘΩΜΑΣ

Του παιδεμού μας είν' ή άρχή.

ΠΕΤΡΟΣ

Μας παίρνει πίσω

Όση χαρά μας έδωσε.

ΘΩΜΑΣ

Κι όταν θάκούμε

Βαρύς ό θόγγος της να βγαίνη άπ' τό ποτάμι,
Θάντιλαλή μέσ στην ψυχή μας ή τρομάρα
Που τώρα νοιώθει από την τόση άπονιά μας.

ΜΑΘΙΟΣ

Σάν την πεθάνη ή μοίρα της, έμείς τί φταίμε;

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

Πεθαίνω μέσ στη νιότη μου
Χωρίς στα φανερά να βγάλω
Τά πλούτια της αγάπης μου.
Κ' εγω καημό μεγάλο,
Γιατί κανείς δεν ένοιωσε
Τί θέλω αυτήν την ώρα.
Για την αγάπη ζούσα δλότρημη
Όμως κανείς αγάπη δε μου δείχνει τώρα.
Σάν άρφανή άπ' αγάπη δέξου με, ποτάμι,
Μά έτσι άρφανούς πολλούς τό ρέμα σου να κάμη.
Τήν πίκρα και τον τρόμο
Στό γλήγορό σου να σκορπίζης δρόμο.

Ταίρι άφου γίνω του στοιχιού
Τήν άσπλαχνιά του δε πάρω,
Και στην άκροποταμιά σαν ζωτικιά καθούμενη
Ψυχές να σέρνω προς τό χόρο.

ΦΛΩΡΟΣ

Σμαράγδα, έμένα ή νιότη σου μ' είχε σκλαβώσει
Κι όριζες την καρδιά μου δίχως να τό ξέρης
Και δίχως μια φορά ποτέ να σου τό δείξω.
Κρυφά άπ' τό νού μου τή ζωή μου κυβερνούσες
Και της καρδιάς μου ήσουν ψυχόπλαστη, οδηγήτρα.
Δέ μ' έκουσες σαν ήθελα να σε γλυτώσω
Άπό τον άδικο χαμό και να σου φέρω
Όλους τους θησαυρούς δλότρημης αγάπης.
Μέ τή ζωή σου τή δική μου έδωσε ή μοίρα
Κ' ένοιωθα πάντα πια ζωή κρυφοποθούσες.
Και τώρα, που τό μαύρο ριζικό σου άνοίγει
Τήν πιό βαθιά πληγή μέσ στην καρδιά μου,
Νοιώθω μονάχα εγώ στους θρήνους σου τί θέλεις
Κι όση λαχτάρηδες αγάπη σου τή δίνω.
Νά με! μέ την αγάπη μου θά σε προσμένω
Κάτου στο ποταμιού τα βάθη να σάρπαζω
Άπ' του στοιχιού την άγκαλιά, γλυκιά μου Λάμια.

ΜΑΘΙΟΣ

Πνήγηκε τό τρελλόπαιδο!

ΠΕΤΡΟΣ

Νάτη ή κατάρρα!

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

Έσένα, Φλώρο, σούμελλε
Τά λόγια μου να νοιώσης,
Γιατί ήσουν της αγάπης τό παιδί.
Έσύ τή Λάμια θά μερώσης.

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Στρέγγλα! τά λόγια σου άλλαξε!

Β' ΓΥΝΑΙΚΑ

Λάμια σωστή είσαι.

Α' ΑΝΤΡΑΣ

Χαμό θε να μας φέρνης πιότερο από πρώτα!

Β' ΑΝΤΡΑΣ

Άκόμα δε στοιχιώθηκε και να! μας τρώει!

ΘΩΜΑΣ

Σμαράγδα! δε γεννήθηκες κακό να κάνης.
Όσο άδικος κι αν είναι ό θάνατός σου τώρα
Μή χύνης μέ την πίκρα σου μέσ στην καρδιά τους
Τον τρόμο είναι μικροί! δε νοιώθουν τί ζητούσες

Και πήρην τό παράπονό σου για κατάρρα.
Δέ νοιώθουν ότι ό τρόμος που τους έπικσε είναι
Η κρύφια παιδείη για τό κακό που κάνουν.
Τήν καλοσύνη της καρδιάς σου δείξε ακόμα
Λόγια γλυκά και δίχως πόνο λέγοντάς τους.
Άς τους παιδεύη μονάχα μέσα στον ύπνο
Της ίδιας της ψυχής τους ή κρυφή τρομάρα.
Κι άνίσως πάλι ή τέχνη μου δε θά μπορέση
Νά χτίση τό γιοφύρι, θε να ιδούν τί έκάμην.

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

Μ' έκαμε της άρφάνιας τό παράπονο
Τέτια να ζεστομίσω.
Έγώ μονάχη με τό θάνατό μου ζήτησα
Ζωή σ' άπελπισμένους να χαρίσω.
Άθελα ή δόλια με τά λόγια μου
Τόσες ψυχές πονόδαρτες τρομάζω.
Μά να! στο μνήμα μπαίνοντας
Τά λόγια μου τάλλάζω.
Νάνοι, ποτάμι, σιγαλό
Τό ρέμα σου να τρέχη
Γλυκά σαν δάκρυ της χαίρας,
Τό κλωμά σου φουρτούνα να μην έχη.
Οί καλαμιές στην έκρη σου
Νά γλυκοτραγουδούνε
Σκοπούς, που αγάπης πόθους
Στά στήθια να γεννούνε.
Τή νιότη που θά φάη τό γιοφύρι σου
Ποτάμι να τήνε σκορπίζης
Στίς χώρες που θε να περνάς
Κι όλο μ' άνθούς και λούλουδα να τις στολιζής.
Άδειλιαστα τό ρέμα σου
Κι ό πάρωρος διαβάτης να σιμόνη.
Όμπρός μέσ στα θεμέλια χτίστε με
Κι ό πόνος με λιγώνει.

ΠΕΤΡΟΣ

Θά μείνης στην ψυχή μας κόμισμα νανάδη
Όμπρός του τ' άσθεστο άγκορέι της αγάπης.

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Έλατε, μάννες κι άδερφές, από ένα δάκρυ
Μαζί να χύσουμε για τούτη, και ποτάμι
Άλλο να κάνουμε ήσυχο και μαγεμένο,
Που να τή σύρη δίχως πόνο προς τον Άδη.

ΘΩΜΑΣ

Ό σκοτεινή κι άξήγητη καρδιά του ανθρώπου!
Πάντα είσαι τέτια! μπρός στο θάνατο να τρέμης
Και να ξεγνης την άπονιά σου μέσ στο δάκρυ.

κατώγι, ή μητέρα τους ανέδηκε άπάνου. Ήταν μι-
σόκοπη χωριάτισσα, ψηλή και χοντρή, άσκημη
λίγο· μά έκείνο τό βράδι· τό πρόσωπό της έφεγγε
μέ χαμόγελο καλωσύνης. Έκαλησπέρισε ταπεινά
τον άντρα της, κ' έκάθιτε άπάνου σ' ένα κασσούνι,
σφογγίζοντας τό πρόσωπό της. Ό Πέτρος της άπο-
κρίθηκε κουνώντας τό κεφάλι και την έκοίταζε ντρο-
πιασμένος άρτή ύποψιάζοντας τον έρώτησε με άνή-
συχο βλέμμα· «Έφερε την άπάντηση ό προξενητής;»

«Ό γιός σου μοιάζει μαϊμούς» της άποκρίθηκε
ό Πέτρος άπότομα «έτσι λέγουν οι Χαντρινοί· ή
Μαργαρίτα δεν τότε δέχεται».

«Άληθινά είπε όχι;» έίκαμε ή γυναίκα με θα-
μασμό αά να χαθεί κι' άρτή κ' ή προκοπή της». Κ'
έπειτα από μια στιγμή σιέψης έακολούθησε:—
«Άλλά τό χειρότερο είνε, πως τώρα δύο τρεις μέ-
ρες εγώ κ' οι θυγατέρες μου, όλο μιλούμε για την
παντρεία του γιού μας. Τό χωριό ξέρει πως έπιθυ-
μούσαμε να πάρει τή Μαργαρίτα, κι' ό κόσμος θά
γελάει όλος μαζί μας».

«Θά τά διορθώσουμε» της άπάντησε σκεφτικός·
«έσείς θά λέτε πως ήμουνα ενάντιος στην παντρεία,
γιατί δεν ήθελα να βάλω στη ράχη μου τά χρέγια
του πατέρα της. Όπου γελάσει ύστερος άφτός είνε
ό πιό άξιος. Άς άφήσουμε όμως τούτη την δι-

λία· πές μου είνε τίποτε νέο από κάτω;»
«Όχι» άποκρίθηκε λυπημένη «οί άνθρώποι έ-
δούλεψαν στο χωράφι έμείς έβόσκαμε τά ζά μας
σιμα στο καλύβι του Χαντρινού, μάλιστα οι κοπέλ-
λες έμίλησαν της Μαργαρίτας, αλλά δε μούπαν
τίποτα. Άπόκει έδιάθηκε δύο φορές κι' ό Δημή-
τρης ό Λάζος κ' έστάθηκε να την κοιτάξει, που
έδούλευε. Έσπερνε λάχανα· μην έχει σεμπριές με
δαύτον;»

«Όχι, όχι» είπε με φιλή φωνή μια κοπέλλα του
Πέτρου, χωριατοπούλα δεκαπέντε χρονών μικρό-
κορμη και άπαστρη, που άνέθηκε κείνην τή στιγμή
άπάνου «δεν άγατάει τό Δημήτρη; άφτός τήνε φορ-
τώνεται μου φαίνεται θέλει τό Μάρκο Σαϊττζ, είνε
καιρός πουχουνε πιάσει γνώρα· ή ίδια μου τ' έλεγε».
«Τό Μάρκο Σαϊττζ» είπε χαμογελώντας ό Πέ-
τρος· «άφτόν ποτέ της δε θά τότε στεφανωθεί».

Ήταν ή Κυριακή της Άποκριάς. Οί εκκλησιές
του χωριού είχαν σημάνει ένωρίς τό σπερνό, γιατί
τάπόγγωμα θά χόρευε, όπως κάθε χρόνο, ό κόσμος.
Έτσι κι' όλας, έπειτα από τή σύντομη ακολουθία
έσυναχτήκαν στο χορευταριό όλοι οι κάτοικοι, χώρια
οί άντρες και χώρια οι γυναίκες. Άρτή την ήμέρα
ήταν όλοι χορτάτοι από φαί καλό, όλοι είχαν κρασί,

ήταν όλοι χαρούμενοι, κ' είχαν λησμονήσει τές πι-
κρες της ζωής, τές φροντίδες, τους άγρους κόπους
τους, για να ξεφρατώσουν. Οί γυναίκες φορώντας
τά καλύτερα ρούχα τους, και τά στολίδια τους—
όσες είχαν—παστρικίες, χτενισμένες, γελάμενες, έ-
συνομιλούσαν ταχτικά και χαμηλόφωνα, και με τές
χρυσοπλουμισμένες φορεσιές τους, με τά καθαρία
σκουτιά τους, με τό χρυσάφι τους και τές χαρούμε-
νες μορφές τους, έδιναν του χωριού γιορτάσιμη κ'
εύτυχισμένη όψη, αά να μην είχε γνωρίσει ποτέ κα-
νείς άστού τή δυστυχία. Στη μέση του χορευτα-
ριού έστεκόνταν οι βιολετζίδες και ό ταμπουρλής
και ξάγναντα των γυναικών πολλοί άντρες· όχι ο-
μως όσους είχε τό χωριό, γιατί άλλοι πολλοί έσε-
ριανίζαν εδώ κ' εκεί, άλλοι έμπαιναν στα μαγαζιά
για να πίνουν, και άλλοι έδιασκεδάζαν τραγου-
δώντας.

Τώρα ισήμαιναν των εκκλησιών οι καμπάνες,
κ' ή χαρά και τά γέλια έξίωναν πάντα κ' έδρόν-
τησε ρυθμικά τό ταμπούρλο, καλώντας όσους ήθελαν
να χορέψουν. Οί γυναίκες έσιάζτηκαν, λαχταρώντας
ή καθεμία να την διαλέξει ό χορευτής για την πρώτη
γραμμή του χορού, κι' όλος ό κόσμος άνάμενε με
πόθο ναρχίσει ή δημόσια διασκέδαση. Οί βιολετζί-
δες άρχισαν να παίζουν τό μονότονο σκοπό του συρ-

μαζί τους ή Έβρώπη. Έμεις δέ μας λογαριάζει. Τόν αφανισμό μας όνειρέβεται και κεί τραβάει όλη ή πολιτική της. "Όργανα τών σκοπών της άρχισε τώρα να μεταχειρίζεται κ' έσας. Με ρούβλια σας έπεισε ή Ρουσία να ποδαίξετε ότι τό αίμα μας δέν είναι έλληνικό παρά ρωμαίικο. Με ύποσχέσεις οί άλλοι λαοί σας κατάφεραν να κάμετε καινούρια γλώσσα και να αποκηρίζετε τή μόνη, άληθινή. "Όλ' αυτά θα λείψουν σά γίνη κείνο πού πρότεινε ο φίλος μου. Και τότες θα φέξουν οί κεφαλές όλων τών αήμμένων της άρχαίας φωνής, τότες θα παύσουν να ταραζούν τόν άέρα τά στοιχειά τών άγγελαιών και τών άνεματι- στων.

Γειά σου
ΔΑΜΩΝΑΣ

ΠΛΑΣΤΗΣ

Τού Κωστή Παλαμά

Τή λύρα πήρες στο λιγνό σου χέρι
Κι άστράφανε τά μάτια σου με μιās·
Κανένας τή λαχτάρα σου δέν ξέρει,
Τι κύματα σέ δέρονουν τρικυμιάς.

Και σ' όνειρεύτηκες να γίνεις Πλάστης
Και τών παλιών ειδώλων χαλαστής·
Τούς κερανούς τού μίσους κι ά φαντάστης
Αέ νοιάστης όμως ούτε θα νοιαστείς.

Και τό τραγούδι σου δέ μοιάζει τίλλα,
Έένο κι άπαίριστο σ' αυτιά κοινά
Σάν όλα τά ψηλά και τά μεγάλα
Τών ταπεινών τόν πόλεμο γεννή.

Και σ' ό μέτωπο δέ χαμηλώνεις,
Προήφανος μ' άκράτητην δομή
Σ' άπάτητες κορφές τό Πνέμα θνρώνεις.
Δόξα σέ σενα, ώ Πλάστη, και τιμή.

Βόλος—1905

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

γιάς τού Πέτρου· μά ούτε στον έναν, ούτε στον άλλον ή Μαργαρίτα δέν έδωκε μαντύλι. "Όστερα ήρθε στές γυναίκες ο Μάρκος Σαϊτζής, ένας λεβέντης άμορφος και λυγρός, κι' άφρονου ή Μαργαρίτα τούδωσε τό μα.τύλι χαμογελώντας, και τή έστησε δεύτερη σιμά στην πρώτη χορεύτρα. Κι' άρχισαν τά όργανα κ' έκίνησε πάλι ο χορός.

Τότες ο Πέτρος Κλάδης είπε, γελώντας έρω- νικά, σταυτί τού Δημήτρη. «Δέ σέ θέλει, καυμένη, κοίταξέ την πώς χαμογελάει τού Μάρκου, χάνεις τά κόπια σου».

Ο Μάρκος ως τόσο έχορευε λεβέντικα, έπιδέξια έσταύρωνε τά πόδια, έστριφογύριζε μπρός στές γυναί- κες, έκανε ψηλά πηδήματα· αλλά όταν εύρισκότου μπρός στη Μαργάρω τότες έβανε όλην τήν τέχνη του, τότες έγενότου όσο μπορούσε χαριτωμένος, έ- κανε τά πλιό σπουδασμένα κινήματα. Κι' ο Δη- μήτρης έβραζε από τή ζήλια του.

Μά κι' ο χορός άφτός έτέλειωνε. Στ' άργαστή- ρια ο λαός έπινε κρασί κ' έτραγουδούσε· στο χορευτα- ριό οί θεατές έπικινούσαν ή έκατηγορούσαν τές γυ- ναίκες, τές ντυμασιές τους, τά χρυσάφια, τό πρό- σωπο, τό χόρεμά τους. Έγινθησαν ακόμα δύο τρείς χοροί και τώρα έσουρούπιαινε. Στα τελευταία ήθέ- λησε πάλι ο Μάρκος να πιάσει μαντύλι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Γιά τήν Έλλάδα άρ. 10.—Γιά τό Έξο-
τερικό άρ. 10
20 λεφτά τό φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κιάσκια τής Πλατείας
Συντάγματος, Όμόνοιας, Υπουργείου Οί-
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Μανω-
λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια),
στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.
Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηρού.
όδ. Βουδουλίνας άρ. 1, σιμά στην Τρούμπα
"Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ'
είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ

ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΙ

ποιητάδες άνακηρυχτήκανε και φέιος ο Κουρούπης κι ο Αμπελάς. Χαλάι τους. Ο φίλιαιος κ. Γρ. Ξενοπούλος δέ βραβεύτηκε, γιατί δέν έστειλε τό άν- τινευρικό δράμα του, τό «Μυστικό τής Βαλεριάνας», ούτε τήν «Ψυχομάννα» του, ούτε κανένα άλλο από τά Βυζαντινά δραματουργήματά του. Άφησε λοιπόν τούς δυό φημισμένους συναδέσφους του για τό δα- φροκότισαο και για τίς χίλιες τού μακαρίτη Λασσάνη πού, καθώς τό γράψαμε τόσες φορές ίσαμε τώρα, θα πιάνανε περσότερο τόπο άν χαριζόντουσαν κάθε χρόνο στο Οικονομικό συσσίτιο.

Οί Δύοκουροι λοιπόν τού θεάτρου μας και ά- ξιοι διάδοχοι τού μακαρίτη Αντωνιάδη, ακόμα μιιά φορά—ο Θεός να δώσει να μ'ην είναι και ή τελευ- ταία—μ'ας άποδείχνουν πού και πόσα πνευματικά χαρίσματα χρειάζονται για να ανακηρυχτεί κανένας

κληρονόμος τού Λασσάνη. Μά κι ο καθηγγητής κ. Σπ. Σακελλαρόπουλος μπορεί να περιφανεύεται πού τά κατάφερε δυό φορές ίσαμε τώρα να ξεθάψει τό κρυμμένο δραματικό τάλαντο τού Κουρούπη και να τόν στεφανώσει. Η ιστορία μιιά μέρα θ'άν τού τ'ανα- γνωρίσει αυτό τό μοναδικό φιλολογικό κατόρθωμα τού κ. καθηγγητή τής Λατινικής, άγκαλιά και τά δρά- ματα πού βραβεύονται στο Λασσάνειο μοναχά Λα- τίνους μπορούνε να ένθουσιάζουν.

Λένε πώς ο Λασσάνειος τελιώνει τού χρόνου γιατί σώθηκε ο παρός. Να μή μ'ας τό χρωστάει κι αυτό τό αναπάντεχο κακό ή τύχη. Πρέπει με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία να βασταχτεί στη ζωή, γιατί—άλλιμονο!—πώς θα καταφέρουμε αλλιώ- τικά τούς Αμπελάδες και τούς Κουρούπηδες να γρά- φουνε δράματα και να μ'ας διασκεδάσουν;

"Όχι ένας, μά χίλιοι Λασσάνειοι μ'ας χρειάζουν- ται για τά μεγάλα αυτά έθνικά γλέντια πού ούτε οί Βουργάροι δέν τ'άχουνε.

ΕΝΑ

κοματάκι από τή «Vjechy» τής Μόσχας, άφιερω- μένο σ' ένα γνωστό μεγαλοφαλάτσο που βγήκε και διαλάλησε για Έθνική προδοσία τά λίγα καλά λό- για πούγραψε τό ρουσσικό αυτό περιδικό για τούς «Ζωντανούς και Πεθαμμένους».

Γράζει λοιπόν ή «Ζυγαριά» στο φυλλάδιο τού Άπρίλη (σελίδα 71), τιτλοφορώντας τή σημείωσή της «Ο Έλληνικός σαβινισμός» (κλήτερα θα ταί- ριαζε ή λέξη: τουρλοτατισμός) και ή Ζυγαριά» τάκόλουθα:

«Οί όπαδοί τής όμιλουμένης δημοτικής με τήν όποιαν άγωνίζονται να ντικαταστήσουν τήν τεχνητή καθαρεύουσα σ' όλα, και στη φιλολογία και σε κάθε άλλο, χρένια τώρα χτυπιούνται άλύπητα από τόν έλλ. σωβινιστικό τύπο, πού τούς άποκαλεί απροδότες τής πατρίδας» πλερωμένους από τόν μπαμπούλα τού Έλληνισμού, τόν Πανσλαβισμό. Ίσαμε τώρα, είναι ή άλήθεια, πώς ή κατηγορία αυτή δέ βασιζότανε πουθενά, μά να πού ή έλλ. έφημερίδα «Έσπε- ρινή» στο φύλλο τής 21 τού Μάρτη έκανε μιιά άνακάλυψη πού διώχνει κάθε άμφιβολία».

Έδώ ή «Ζυγαριά» κάνει τήν τιμή στην «Έσπε- ρινή» να αναφέρει όσες άνοησιές δημοσίεψε τότε ο Λασσανιστεμισμένος συντάκτης της για τήν κρίση τής «Ζυγαριάζ», και τελιώνει έτσι:

«Με αυτά τά λόγια, δηλ. πώς οί πεθαμμένοι άνερεύ- ουνται αναγέννηση καινούριας Έλλάδας άπανου στα έρεί- πια τής παλιάς, έμεις θελήσαμε να μεταδώσουμε στους

Και τότες ο Πέτρος Κλάδης έσφούριζε σταυτί τού Δημήτρη:—«Σου τήν έπ'ηξε από μπροστά σου· δέ χορεύει παρά άφτός άπόψε».

Κι' ο Δημήτρης άψιωμένος έπετάχτηκε πρós τές γυναίκες, έπιασε τά μαντύλια πού έδενε ο Μάρ- κος και τούπε θυμωμένος:—«Εγώ θα χορεύω».

«Εγώ έπρωτόπιακα» άποκρίθηκε ο Μάρκος με άπόφαση.

«Θά σου τά πάρω!»
Οί δυό άντρες άγριοκοιταχτήκαν οί γυναίκες άχτισαν όλες κ' έκαμαν στα όπισω, και τό χωριό έκταλαβε πώς θα γενότου καυγάς. Άλλά για τή στιγμή κανένας δέν έταράχτηκε από τή θέση του.

«Πώς είπε ο Μάρκος θυμωμένος άντρες είμαι και γώ· είένα τού μασκαρά θα σου παίρνω πρώτα τήν άδεια για να χορεύω;» Κ' έσπρωξε τό Δημή- τρη με δύναμη.

Άλλά τότες οί γυναίκες άφησαν άμέσως τές σειρές τους κ' έμάκρυναν φεύγοντας· ο κόσμος άνα- κατώθηκε· πολλοί ήρθαν σιμά στους άντρες πού έ- μάλλωναν, κάποιος δίνοντας δίκιο τού Δημήτρη, κι' άλλοι τού Μάρκου, και ή χλαλού έγενότου κάθε στιγμή μεγαλύτερη. Οί φρονιμώτεροι έκείταζαν λυπημένοι, κ' έπρόβλεπαν φονικά. Ο Πέτρος Κλά- δης όμως βλέποντας πώς τά πράματα ήταν καθώς

τάθελε, ήρθε κι' άφτός στη μέση, και, γιατί ο κό- σμος τόν έσεβότου, έσώπασε για να τόν άκούσει. Μά δυνατή φωνή είπε διαταζοντας:—«Άς φύγουν τ'άργανα δέ θα χορεύει κανένας». Έπειτα έπιασε τό Δημήτρη και τούπε κι' άφρονου μαλλώνοντας τον:—«Έχεις άδικο· με τές ζήλιες σου, έσύ άνακα- τώνεις όλο τό χωριό». Και γυρίζοντας πρós τό Μάρκο έπρόστειλε:—«Έσύ άμε σπύτι της να κάμεις ό,τι θέλεις. Γιατί θα κοιτάζουμε στο φόρο τά νοήματά σας; Η Μαργάρω τά φταίει όλα, έπ'ηγε να κάμει φονικό».

Ο κόσμος όλος έπάστισε άκούοντας τήν άνε- πάντεχη είδηση, κ' ήσύχασε ζάρνας και καθένας έψιθύριζε περιγελώντας τή θυγατέρα τού Χαντρινού.

Μ' άφτόν τόν καθ'εξ' ειδιאלύθησε κ' έκείνον τό χρόνο στές Ξαχεράδες ο χορός τής άποκηχης· κι' ως τόσο είχε νυχτώσει· οί γυναίκες είχαν φύγει· πολ- λοί άντρες έμεθούσαν σ'άργαστήρια, άλλοι έτραγου- δούσαν στο φόρο· ο Μάρκος πουθενά δέν έφαινότου, αλλά ο Πέτρος Κλάδης έμεινε ακόμα στο χορευταριό μαζί με τό Δημήτρη, και τούπε:—«Πάμε σπύτι μου τώρα· θέλω να σε κεράσω άπόψε».

«Όπως βρίζεις» άποκρίθηκε.
Και καθώς έπήγαιναν σιζοντας τού χωριού τό μεγάλο δρόμο, καλονυχτίζοντας τούς άνθρώπους, ο